

Arrest

nr. 206 645 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT- ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: K..

voornaam; S.

geboortedatum: [...]1985
geboorteplaats: H.
nationaliteit: Uganda

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te

begeven, onmiddellijk na de kennisgeving / uiterlijk op 13.08.2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

o artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

o artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in liet bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2015. Er is dus een risico op onderduiken.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang van het beroep gericht tegen de bestreden beslissing waarbij hij wijst op een voorgehouden gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde om in geval van eventuele vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De waarnemend voorzitter vraagt ter zitting of verweerder gezien de vaste rechtspraak van de Raad nog steeds volhardt in deze exceptie. Verweerder doet ter zitting afstand van de opgeworpen exceptie.

De exceptie wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het EVRM, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing motiveert (stuk 1):

“Artikel 74/14:

*- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

(...)

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2015. Er is dus een risico op onderduiken.”

In principe bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten (art. 74/14, §1, lid 1 Vw).

In casu wordt aan verzoeker géén enkele termijn toegekend om dubbele reden zoals hierboven beschreven. Dit is niet correct.

Vooreerst is er helemaal geen enkel risico op onderduiken, alwaar verzoeker sinds jaar en dag alreeds op ditzelfde – door verweerder gekende – adres verblijft bij priester JD en diens vzw (...) te 8000 BRUGGE, (...). Ook in de actuele procedure RvV 169.439 en de vorige procedure RvV 146.230 alsook in diens verzoeken 9bis Vw. t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken is steeds verzoekers adres te 8000 BRUGGE, (...) medegedeeld (stuk 5).

Verweerder kan zich niet zomaar baseren op art. 74/14, §3, 1° Vw. mits louter de blote bewering dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker toonde aan de verbaliserende agenten op 13 augustus 2018 ten ander diens bewonerskaart van de vzw SOCK (stuk 4). De motivatie van de bestreden beslissing is op dit punt bijgevolg manifest incorrect.

Vervolgens kan het verzoeker niet worden verweten dat hij geen vrijwillig gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Enerzijds gezien verzoeker onverwijderbaar is, hetgeen verweerder ook zelf zal dienen toegeven (zie supra) en anderzijds gezien verzoeker een hangende procedure heeft voor de RvV zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 169.439.

Verzoeker, die een recht heeft op een ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel hetwelk een doeltreffende voorziening in rechte dient uit te maken (art. 13 EVRM en art. 47 Handvest grondrechten EU), kan bijgevolg het grondgebied niet verlaten op heden om diens procedure te kunnen verderzetten.

Indien verzoeker intussen wel het grondgebied zou verlaten, zou dit nochtans ernstig en gegrond beroep zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 169.439, zonder belang komen te vervallen, zodat dit géén ernstig en doeltreffend rechtsmiddel kan zijn en bijgevolg strijdig zou zijn met art. 13 EVRM en 47. Immers, bij verwijdering van verzoeker van het grondgebied zal in diens zaak RvV 169.439 worden geoordeeld:

“Aangezien niet blijkt dat de verzoekende partijen nog op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep.

(...)

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.”

(RvV nr. 157.745 van 4 december 2015)

Verzoeker kan/mag niet geacht worden om zomaar afstand te doen van zijn belang en van zijn ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel in dit hangende beroep zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 169.439.

De motivatie op grond van art. 74/14, §3 Vw. kan de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet rechtsgeldig schragen.

Minstens is de beslissing op dit punt manifest onzorgvuldig genomen door verweerder.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.”

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting waarna zijn betoog zich toespitst op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de afwezigheid van een toegekende termijn voor vertrek en de motieven uit de bestreden beslissing hieromtrent, zijnde het risico op onderduiken en het geen gevolg geven aan een eerdere beslissing tot verwijdering binnen de toegekende termijn. In casu blijkt echter niet welk actueel belang verzoeker bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar er blijkt dat de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze termijn reeds is overschreden. Verzoeker werd gedurende deze termijn niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij nog enig belang heeft bij zijn betoog hieromtrent in het kader van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft verzoeker ten aanzien van dit verweer in de nota geen repliek ontwikkeld in een eventuele synthesesamenvatting of ter zitting.

Het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede blijkt dat verzoeker stelt dat hij geen vrijwillig gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten "gezien verzoeker onverwijderbaar is, hetgeen verweerder ook zelf zal dienen toegeven". De Raad stelt vast dat verzoeker zich vervolgens op dit punt beperkt tot de vermelding: "(zie supra)". Het is de taak van verzoeker om zijn middelen en grieven duidelijk uiteen te zetten en het komt de Raad niet toe de argumenten te destilleren zodat deze verwijzing niet dienstig is. Zelfs indien uit het feitelijk overzicht van verzoeker moet afgeleid worden dat er in het verleden moeilijkheden waren om verzoeker gedwongen te verwijderen, dan nog blijkt dat het bestreden bevel verzoeker er enkel toe verplicht het grondgebied vrijwillig te verlaten. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. In de mate dat verzoeker wenst te verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en heeft niet tot gevolg dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746).

Vervolgens verwijst verzoeker naar een hangende procedure bij de Raad gekend onder het rolnummer 169 439 in het licht van de effectiviteit van het rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van "het EVRM". Ter zitting verduidelijkt verzoeker dat dit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Unie moet zijn. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat door verzoeker inderdaad een beroep werd ingesteld tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat indien hij vrijwillig gevolg zou geven aan dit bevel, hij volgens vaste rechtspraak zijn belang bij deze procedure zou verliezen. Echter blijkt dat het voormeld beroep op 29 mei 2018 bij arrest met nummer 204 539 werd verworpen, zodat het betoog van verzoeker niet langer actueel is. Nu de verminderde termijn op twee rechtsgronden is gestoeld, die beiden deze verminderde termijn op zich kunnen schragen, hoeft de Raad in deze overigens ten overvloede beschouwingen niet in te gaan op het betoog aangaande het risico op onderduiken.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen onontvankelijk middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES